

MOORDFEEST

Andere boeken van Erik Jan Tillema bij Clavis

10+

*De man die met de wind
vocht*

Het leven van Boeddha

YA

Woodhenge

IQ

Hellenacht

Bloedmais

12+

Het huis in de polder

Het kwaad in de polder

De dood in de polder

De duivel in de polder

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Erik Jan Tillema

Moordfeest

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: horror, spanning, school

NUR 284

ISBN 978 90 448 5706 1

D/2025/4124/299

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

ERIK JAN TILLEMA

INTRO

Mijn hart knalt bijna uit mijn borst. In mijn hoofd galmen de kreten nog na. Nooit geweten dat mijn klasgenoten zulke geluiden konden produceren. Dat dat hun *laatste* geluiden waren.

Het is stil. Ik hoor niemand meer. De muziek is weg. De slingers aan de lampen zijn de enige herinneringen aan wat een gezellig en ontspannen klassenfeest had moeten zijn. Ik schuifel door de gang en wil niet denken aan de plassen bloed waar ik doorheen loop. Als ik opzij kijk, zie ik de rode sporen zelfs op de muren zitten.

Een mens heeft ongeveer vijf liter bloed. Yasmin, Manon, Joyce. Zij hebben ook vijf liter bloed. Zijn ze allemaal vermoord? Afgeslacht? Opengereten?

Ik word misselijk van de gedachte en heel even zie ik zwarte vlekken voor mijn ogen. Snel bijt ik op mijn lip en ik concentreer me. Dit is niet het moment om flauw te vallen!

Nog altijd klinkt mijn hart als een hysterische soundbar, maar ik herpak me en ga door. Want als ik niets doe, gaat Aisley eraan. Ik ben de enige die haar kan redden.

Ik bereik de hal. Schuin tegenover me zie ik de voordeur. Die zit op slot, maar als ik een beetje mijn best doe, krijg ik hem vast wel open. Toch loop ik er niet naartoe. In mijn hoofd verstommen de doodsklanken van mijn vriendinnen. Ze maken plaats

voor één naam die ik de hele tijd in gedachten herhaal: Aisley. Aisley. Ze mag niet sterven.

Ze is al jaren mijn beste vriendin. Wie ben ik nog als zij dood is?

Als ik dit zelf tenminste overleef.

Die gedachte duw ik snel weg. Ik kijk naar rechts. Naar de trap. Meteen herken ik Dave. Niet aan zijn gezicht, want zijn nek is blijkbaar gebroken en zijn hoofd is half verscholen onder zijn lichaam dat halverwege de trap ligt. Ik herken hem aan het witte overhemd dat aan het begin van de avond nog smetteloos was. Ik herinner me dat ik om een uur of negen tegen hem zei: 'Dat zit straks onder de vlekken.'

Ik heb gelijk gekregen. Het wit heeft plaatsgemaakt voor diep, donker rood. Ter hoogte van zijn buik is de stof opengesneden en ik zie iets waar ik rillingen van krijg.

Ik frons en kijk weg, naar het einde van de trap. Boven brandt geen licht. Ik zie enkel duisternis. Toch weet ik wat daar op mij ligt te wachten. Nog meer bloed. Nog meer lichamen. Maar Aisley is daar ook, dat zie ik aan haar bloedige voetstappen op de treden. Ik riep haar nog na, maar ze luisterde niet. Ze was doodsbang en wilde maar één ding: overleven.

Mijn lippen trillen. Aarzelend loop ik naar de trap. Ik pak de leuning vast en roep: 'Aisley?'

Mijn stem klinkt trillend, gebroken.

Het enige geluid dat klinkt, is mijn hartslag.

Nog een keer: 'Aisley?'

Ik slik moeizaam, grijp de trapeuning steviger vast en zet mijn rechtervoet op de eerste tree. Zal ik verder gaan? Waarom doe ik dit? Ik kan nu weggaan, alles achter me laten. De politie bellen.

Opnieuw bijt ik op mijn lip. Ik kijk over mijn schouder en zie alle lichamen. Zo veel bloed ...

Dan neem ik een besluit. Zo voorzichtig mogelijk loop ik langs het lichaam van Dave, richting de duisternis op de eerste verdieping.

Hoor ik iets? Is dat glas? Een ademhaling? Van wie? Zijn er nog meer overlevenden?

Opeens flitst een herinnering uit mijn jeugd door mijn hoofd. Ik ben zeven jaar. Het is zomer. De zon schijnt. Ik sta in mijn mooiste jurk in de speeltuin. Op de schommel zit mijn allerbeste vriendin. Ze kijkt me lachend aan. Haar ogen glinsteren.

In één keer ben ik weer terug in het heden. Mijn hele lichaam trilt. Ik doe nog een stap en denk ondertussen aan dat meisje op de schommel. Mijn allerbeste vriendin. Voor altijd.

Ik verzamel al mijn moed en roep zo hard mogelijk: 'Esther! Niet doen!'

HOOFDSTUK 1

KIM

Er waait een warme zomerwind die speelt met mijn jurk.

‘Hij staat je echt fantastisch,’ zegt Joyce.

Ik glimlach en streel de stof. Ze heeft gelijk. Toen ik de jurk vanavond aantrok, voelde ik me meteen een stuk zelfverzekerder. Fijn, want dat gevoel heb ik een tijd niet gehad.

Het komt door de examens, die moeilijker zijn dan gedacht. Ga ik dit jaar wel over? Ik studeer zo hard mogelijk, maar als ik op school ben, lijkt het wel alsof alle kennis in één keer is opgelost. Ik heb al een paar onvoldoendes gekregen.

Mijn moeder vindt het afschuwelijk. Ze zegt het niet, maar als ik weer eens een slecht cijfer heb gehaald, kijkt ze me altijd met een bepaalde blik aan. Ik weet wat ze op die momenten voelt: teleurstelling. Omdat haar dochter blijkbaar niet zo goed is als ze had gehoopt. Al jaren pusht ze me om naar de universiteit te gaan. Maar als ik denk aan nog meer studie, nog meer examens, begint het bij mij te duizelen.

Mijn vader is het tegenovergestelde. Ik vraag me af of hij wel weet in welke klas ik zit. Volgens mijn moeder is hij zo afwezig omdat hij een minnares heeft. Wel honderd keer heeft ze tegen me gezegd dat ze wil scheiden. Ook dan begint het mij te duizelen.

Ik ben dus wel toe aan wat afleiding. Even een avond lang al

mijn zorgen parkeren. Deze jurk heb ik vorige week besteld en vanavond draag ik hem voor het eerst.

We lopen met z’n drieën over straat naar het juiste adres: Joyce, Aisley en ik. Joyce draagt een rugtas waar drie flessen drank in zitten. Ik wil niet weten hoe ze daar aan is gekomen.

‘Zwart staat je beter,’ zegt Aisley.

Ik krimp ineem en zucht zachtjes. Ik kijk naar de oranje kleur van mijn jurk. Had ik dan toch de zwarte moeten bestellen?

Nadat Joyce mij vanavond had opgepikt, waren we samen naar het huis van Aisley gewandeld. Toen ze opendeed, zei ze niks. Haar blik gleed langs mijn lichaam en ik wist meteen dat ze mijn kleding afkeurde.

Aisley is al jaren mijn beste vriendin, maar ook zij zorgt soms voor een knoop in mijn maag. Zij is in alles perfect. Op school haalt ze hoge cijfers, ze is goed in sport en iedereen gelooft dat ze later fotomodel wordt.

Ik kijk vaak met een jaloerse blik naar haar. Haar huid heeft een mooie, lichtbruine tint. Haar gezicht is lang met scherpe hoeken waardoor haar grote, donkerbruine ogen perfect uitkomen. Als ze loopt, golft haar haar. Ik weet dat ze het per dag meer dan een uur borstelt en haar badkamer staat vol met allemaal verschillende shampoos en haarmaskers.

Naast haar voel ik me een lelijk eendje. Mijn blonde haren zijn bijna altijd pluizig. Mensen zeggen dat ik een mooie lach heb, maar mijn ogen zijn doffer, waardoor ik nooit zo kan stralen als Aisley.

Twee jaar geleden had ze haar eerste vriendje en sindsdien heeft ze er al minstens een dozijn versleten. Ze zegt dat het niet zo is, maar ik denk dat ze ook al met iemand naar bed is geweest.

Ook Joyce heeft vaak een vriendje. Qua uiterlijk lijken we veel op elkaar, maar Joyce is het extraverte, gezellige type, dat bij feestjes alle aandacht opeist. Ze kan ook heel goed dansen en is niet bang om op iemand af te stappen. In tegenstelling tot mij.

In de derde heb ik een keer een vriendje gehad. Thomas. Het stelde niets voor en volgens mij maakte hij het na twee weken uit omdat ik niets durfde. We hebben zelfs niet eens gezoend.

De opmerking van Aisley over mijn jurk duw ik uit mijn hoofd. Vanavond wil ik niet denken aan alle dingen die mij klein houden. Ik wil uit mijn dak gaan, zonder zorgen, zoals Joyce en Aisley dat ook kunnen. Op het feest wil ik een nieuwe versie van mezelf ontdekken!

‘Hoe ver is het nog?’ vraagt Aisley.

‘We zijn er bijna,’ zeg ik snel.

‘Ik kan echt niet langer op deze hakken lopen,’ klaagt Aisley. ‘We hadden een Uber moeten nemen.’

‘En hoe had je dat willen betalen?’ reageert Joyce fel. ‘Je hebt al je geld uitgegeven aan die schoenen.’

Aisley kijkt Joyce even aan. Ze zegt niets, maar laat dan heel opzichtig haar blik zakken naar de schoenen van Joyce. Haar punt is gemaakt.

Ik zucht inwendig. Nog iets wat me enorm veel stress bezorgt: het continue gekibbel van mijn vriendinnen. Ik vraag me af hoe lang het nog duurt voordat er opmerkingen worden gemaakt die niet langer weggelachen kunnen worden. Woorden die diepe wonden slaan. Wanneer vliegen Joyce en Aisley elkaar echt in de haren?

Aisley kreunt overdreven. ‘Ik moet even pauze nemen. Echt.’

Ze ziet een bankje en met de manier waarop ze ernaartoe wandelt, wil ze duidelijk maken dat ze het heel zwaar heeft. Zodra ze zit, haalt ze een spiegeltje uit haar handtasje.

‘Je ziet er echt wel goed uit hoor,’ zeg ik als ik naast haar kom zitten.

‘Ik krijg een pukkel.’ Ze wrijft over haar wang.

Joyce komt aan mijn andere kant zitten en zegt niets.

‘Echt, ik moet er vanavond perfect uitzien,’ gaat Aisley door.

‘Krijgen we dit weer,’ zucht Joyce.

Aisley negeert haar, bergt haar spiegeltje op en kijkt me strak aan. ‘Je weet zeker dat Jorg komt?’

Het antwoord heb ik al minstens honderd keer herhaald. Ze blijft maar om bevestiging vragen dus ik knik. ‘Maak je geen zorgen. Hij is er en hij is blind als hij je niet ziet.’

‘Wat bezielde hem?’ moppert Aisley. Ze trekt een pruillip.

Jorg – ook wel bekend als de hunk van de school – heeft het vorige week met haar uitgemaakt. Ze hadden pas een maand een relatie, maar Aisley was er kapot van. Ik weet niet of dat komt omdat ze echt verliefd op hem is, of omdat ze het haat dat hij háár heeft gedumpt in plaats van andersom. Nu is er nog maar één ding dat zij wil: Jorg terug veroveren.

‘Denk je dat hij een ander heeft?’ vraagt Aisley.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zeg ik. ‘Er is toch niemand beter dan jij?’

We zitten weer in onze oude rolverdeling. Ik ben de vriendin die steeds weer zegt wat ze wil horen, die constant haar status als mooiste meisje van de klas bevestigt en haar onzekerheden moet weghalen.

Achter mij hoor ik Joyce weer zuchten. Zij heeft weleens tegen mij verteld dat ze Aisley een aanstellerige trut vindt. Alleen

aantrekkelijk als er minstens een kilo make-up op haar gezicht zit.

Ik negeer Joyce en praat weer op Aisley in. Ik kan het niet laten. Het is een rol waar ik jaren geleden in ben gegroeid en waar ik niet meer uit kom. Terwijl het eigenlijk andersom moet zijn. Aisley is mooi, slim en populair. Ik ben degene waar iemand tegen zou moeten zeggen: *je kunt het. Je bent de beste!*

Aisley pakt haar telefoon en ik zie dat ze de insta van Jorg checkt.

‘Geen update.’ Haar pruillip wordt groter.

‘Hij is er echt. Natuurlijk is hij er. Want wie wil dit feestje nou missen? Volgens mij komt de hele school.’

Aisley kijkt me met haar grote ogen aan.

‘Ik snap het niet,’ zegt ze.

‘Wat snap je niet?’

‘Dit feest.’

Ik trek een wenkbrauw op.

‘Esther is echt een freak.’

‘Hou daar nou eens over op,’ zeg ik snel. Meteen heb ik spijt van mijn kritische opmerking en ik bijt op mijn lip.

Aisley veert overeind. Met wilde armgebaren praat ze verder. ‘Het is toch gek? Esther. Esther! Het lelijke eendje van de klas! De zelfmoordenaar-in-de-dop! Esther de vampier! Wat is er met haar gebeurd? En nu dit feest.’

‘Het wordt echt leuk. Volgens mij heeft ze er heel veel moeite in gestoken.’

‘Ja, en dat roep jij al weken. Vanaf het moment dat Esther is veranderd, ben jij haar aan het ophemelen.’

‘Echt niet,’ zeg ik zacht, maar ik weet dat het waar is.

‘Volgens mij ben jij de pr-machine achter dit feest. Je hebt bij iedereen net zo lang lopen zeuren totdat ze toezegden om te komen. Waarom?’

Ik zwijg en staar naar de grond.

Nu beweegt Joyce naar me toe. ‘Betaalt ze je ervoor? Ben je verliefd op haar? Hebben jullie samen een pact met de duivel gesloten?’ Ze grinnikt. Ik doe alsof ik lach. Het kost me moeite.

‘Maar serieus,’ zegt Aisley. ‘Waarom ben je iedereen zo aan het pushen om naar dat feest te gaan?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Gewoon. Het wordt vast heel gezellig.’

‘Ja, dat zeg je al weken. Maar waarom zou je in hemelsnaam Esther willen helpen?’

Even is het stil. Dan zegt Aisley op een samenzweerderige toon: ‘Omdat ze vroeger je bestie was?’

Er loopt een koude rilling over mijn rug. ‘Dat heeft er niets mee te maken.’

‘Ja,’ zegt Joyce. ‘Jij was toch vroeger haar beste vriendin?’

Ik hou mijn adem in.

‘Zag ze er toen ook al zo raar uit?’ gaat Joyce door.

Ik leun naar voren zodat Joyce en Aisley achter mijn rug om kunnen praten.

‘Volgens mij begon ze daar pas in de tweede mee,’ zegt Aisley.

‘Gelukkig had je ons toen al.’

Aisley trippelt met haar vingers over mijn rug. ‘We hebben je gered! Anders was je ook veranderd in zo’n gothic.’

‘Ik snap echt niet dat iemand zulke kleren aan wil trekken,’ zucht Joyce. ‘Alsof ze een date heeft met de dood. En dan al die make-up. Vreselijk!’

‘En continu die boze blik.’

Ik wil roepen dat ze moeten stoppen. Het lukt me niet.

‘Wanneer schoor ze haar haar nou af? Was dat in de derde?’

Toen zag ze er echt niet meer uit.’

‘Zullen we weer verder gaan?’ Ik draai me om en kijk naar Joyce en Aisley. Ze lijken me niet te zien.

‘Maar nu is ons lelijk eendje in een zwaan veranderd,’ zegt Joyce. ‘Van het ene op het andere moment.’

Opeens klinkt Aisley fel. ‘Ze heeft iets aan haar tieten gedaan. Echt waar. Zulke grote had ze nooit. En ze draagt een pruik. Natuurlijk. Want de week ervoor had ze nog millimeterhaar.’

Ik denk terug aan die maandagochtend, nu twee weken geleden. De les was al begonnen. Het tafeltje vooraan in de klas was leeg. Meneer Olsen had gevraagd waar Esther was. Niemand die het wist. Aisley had geroepen: ‘Heeft ze eindelijk zelfmoord gepleegd?’ Iedereen had gelachen. Zelfs meneer Olsen grinnikte.

Toen werd er op de deur geklopt. Het werd stil, alsof iedereen wist dat er iets vreselijks stond te gebeuren. De deur ging open en ik was stomverbaasd. Het kwam niet alleen door hoe ze eruitzag. Het was ook haar uitstraling. In één keer was het hele klaslokaal gevuld met een warm gevoel. Iedereen merkte dat. De jongens gingen rechtop zitten. De ogen van de meiden werden groter.

Het duurde even voordat meneer Olsen stamelend vroeg: ‘Es... Esther?’

Ze zag er adembenemend mooi uit. Ze droeg een hagelwitte jurk. Haar huid straalde, ze had blosjes op haar wangen en haar ogen waren een glinsterend meer waarin je wilde verdrinken. Zelfs ik. Haar lange haren golfd en leken te schitteren.

‘Sorry dat ik zo laat ben,’ zei ze met een stem die een tinte-

lend gevoel in mij naar boven bracht.

Meneer Olsen zei niets. Hij keek haar op een vreemde manier aan.

Zwijgend liep Esther naar haar tafel en ging zitten. Het bleef nog zeker vijf minuten stil.

Esther was veranderd. Voor het eerst in jaren sprak ze met anderen. Ze lachte en flirtte. Toen nodigde ze iedereen uit voor een feest. Niet zomaar een klassenfeest. Op de uitnodiging die ze naar iedereen appte, stond in grote letters: *De mooiste avond van je leven*.

Ik zou sowieso gaan. Ik maakte er mijn missie van om zo veel mogelijk mensen uit te nodigen. Met succes. De afgelopen week had iedereen het alleen maar over dit feest. De hele klas zal er zijn.

‘Ik wil haar vanavond op haar bek zien gaan,’ zegt Aisley. ‘Dat is de enige reden waarom ik naar dit feest ga.’

En vanwege Jorg, voeg ik in stilte toe.

Ik sta op van het bankje, strijk mijn jurk recht en met een felheid die niet bij mij past, vraag ik: ‘Waarom?’

Ik draai me om naar Aisley. Ze kijkt me verbaasd aan en daarom herhaal ik: ‘Waarom?’

‘Waarom?’ zegt ze langzaam. ‘Omdat ze Esther is. De heks! Queen Dracula! Je denkt toch niet dat je van de ene op de andere dag kunt veranderen van een gedrocht in de mooiste van de klas? Echt niet. Als ze de strijd met mij aan wil binden, moet ze haar best doen.’ Ze staat ook op.

Heel even voel ik intense haat voor haar.

‘Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van de klas?’ zegt Joyce met een zoete stem.

‘Precies,’ reageert Aisley. ‘Dat ben ik. Esther moet haar plaats kennen. Dus ik wil zien dat ze vanavond op haar bek gaat. En anders trap ik haar zelf terug naar het loserhoekje.’